

Arrest

nr. 231 222 van 14 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Venezolaans staatsburger geboren op X 1953 in de stad X gelegen in de provincie Zulia. Vanaf uw achtste woonde u in de stad Catia La Mar in de staat Vargas. Op uw 23ste bent u gaan samenwonen met J.S.H., met wie u samen drie kinderen hebt. Na twaalf jaar zijn jullie uit elkaar gegaan. Na de scheiding woonde u bij uw ouders. Nadat uw ouders enkele jaren geleden stierven woonde u samen met één van uw broers in uw ouderlijke woning. Sinds uw vertrek is uw zus daar ook komen wonen. U stelt dat de woning in slechte staat is omdat er barsten in de muur zitten. U hebt verschillende jobs uitgeoefend op de internationale luchthaven.

Toen uw vader ziek werd bleef u echter thuis voor hen zorgen. Nadat uw vader in 2011 stierf stond uw broer in voor uw levensonderhoud. Daarnaast werd u financieel ondersteund door uw meerderjarige dochters. Uw dochter L. verblijft al meer dan tien jaar in Europa. Momenteel woont ze in het Verenigd Koninkrijk. Uw dochter A.E. verblijft in België en heeft de Belgische nationaliteit. In Venezuela had u een conflict met een meisje dat bij de lokale bakker werkte als kuisvrouw. Zij verkocht marihuana aan uw broer. Ze viel u aan omdat ze meende dat u voorgestoken had in de bakkerszaak. Ze duwde u en trok aan uw haren. Daarnaast werd er enkele keren ingebroken in uw woning. U diende tweemaal een klacht in bij de politie. Twee weken voor uw vertrek naar België stond u aan te schuiven aan een supermarkt toen u onwel werd. U moest gaan zitten omdat u zich niet goed voelde, maar u wilde uw plaats in de rij niet verliezen. U werd echter naar buiten geleid door een politieagente die u hierbij hardhandig heeft aangepakt. U stelt dat u nog steeds pijn heeft aan uw zij. Uw dochters hadden u al gedurende geruime tijd gevraagd om naar Europa te komen en uiteindelijk regelde A.E. uw reis naar België. Op 10 februari 2016 kwam u aan in België. U verbleef hier bijna anderhalf jaar en op 24 juli 2017 deed u een verzoek om internationale bescherming. U voegde nog toe dat de vader van uw kinderen na uw aankomst in België opgepakt werd door de Venezolaanse autoriteiten op beschuldiging van verkoop van gesubsidieerde goederen. Hij verblijft momenteel in de gevangenis. Bijkomend haalde u aan dat u in België wil blijven omdat uw dochter en kleinkinderen hier wonen. U beschikt over uw internationaal paspoort, uw Venezolaanse identiteitskaart en documenten betreffende uw vliegreis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Tijdens het persoonlijk onderhoud haalde uw advocate enkele keren aan dat u verward bent en dat u vermoedelijk kampt met mentale problemen (CGVS, p. 17 en 20). U legde hier tot op heden echter geen enkel (begin van) bewijs van voor. Nochtans meldde uw advocate tijdens het onderhoud dat ze eraan dacht om een verslag van het opvangcentrum over uw psychische toestand voor te leggen (CGVS, p. 17). U hebt dan ook uw verklaarde psycho-medische toestand niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Betreffende uw problemen met een meisje in een bakkerszaak en de inbraken in uw woning dient vooreerst opgemerkt dat deze problemen onvoldoende ernstig en louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) van aard zijn en aldus niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming (CGVS, p. 11-12 en 26-27). Bijkomend dient opgemerkt dat u naar aanleiding van bovenvermelde feiten probleemloos een klacht kon indienen bij de politie. U kon trouwens uw inkopen gewoon doen in een andere bakkerij, iets verder van uw woning, waar u geen problemen kende (CGVS, p. 26-27).

Van het feit dat dat u hardhandig zou zijn aangepakt door een politieagente toen u aan het aanschuiven was om eten te kopen in een supermarkt kan hetzelfde gezegd worden. Hieraan dient nog toegevoegde dat uit uw verklaringen blijkt dat de agente u naar buiten wilde begeleiden omdat u onwel was geworden door de warmte. Toen u weigerde om de wachtrij te verlaten zou ze u inderdaad onder dwang naar buiten hebben geleid (CGVS, p. 23-25).

Dat de vader van uw kinderen in Venezuela in de gevangenis zit voor gemeenrechtelijke feiten (met name het vervoeren en verhandelen van gesubsidieerde goederen) en uw meerderjarig zoon hem gaat bezoeken, heeft geen betrekking op u persoonlijk (CGVS, p.25). Jullie zijn immers al ongeveer 30 jaar uit elkaar en jullie hebben sindsdien niet meer samengewoond (CGVS, p.18).

Dat u in België wil blijven omdat uw dochter en kleinkinderen hier zijn is een probleem van louter familiale aard dat evenmin ressorteert onder de het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming (CGVS, p. 28) Om op basis hiervan een verblijfsstatus te bekomen dient u andere, hiertoe geëigende, procedures aan te wenden.

Van het feit dat u nog steeds pijn zou hebben aan uw zij legde u geen begin van bewijs voor. Integendeel, u voegde toe dat u België bent behandeld voor diverse kwalen, medicatie hebt gekregen en dat u momenteel niets mankeert (CGVS, p. 24 en 28). Uw verklaarde psycho-medische problemen werden hierboven reeds besproken (CGVS, p. 17 en 20).

Tot slot dient opgemerkt dat u pas na een verblijf van bijna anderhalf jaar in België om internationale bescherming hebt verzocht.

Dergelijke handelswijze getuigt geenszins van een daadwerkelijk gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U stelt dat u aanvankelijk uw papieren op orde probeerde te brengen en dat u pas nadien van een vrouw in de Evangelische kerk de raad kreeg een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Daarvoor zou u niet op de hoogte geweest zijn van deze mogelijkheid. Deze uitleg weet echter niet te overtuigen, temeer omdat uw dochter al jaren in België verblijft en de Belgische nationaliteit heeft (CGVS, p.16 en 22).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Müslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in zaken in verband met internationale bescherming zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM,

27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Uit uw verklaringen blijkt weliswaar dat u de economische omstandigheden in Venezuela vreest (CGVS, p. 23-24). Echter, uit uw verklaringen blijkt tevens dat u in Venezuela kan beschikken over uw ouderlijke woning. U stelde dat er barsten in de muren zitten, maar nergens uit uw verklaringen blijkt dat het huis onbewoonbaar zou zijn (CGVS, p. 9 en 10). De jaren voor u vertrek werd u onderhouden door uw broer (CGVS, p. 9, 16, 17). Daarnaast hebt u in Venezuela nog een volwassen zoon en kan u rekenen op financiële ondersteuning van uw dochters die in België en het Verenigd Koninkrijk verblijven (CGVS, p. 7,8, 23 en 25). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard. Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na eveneens het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Venezuela. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande appreciatie. Uw nationaliteit, identiteitsgegevens en reisroute staan immers niet ter discussie

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. 2 Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 21 januari 2019 een schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Waar verzoekster wordt verweten dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn om te kunnen besluiten dat er nood is aan specifieke steunmaatregelen, meent zij dat er werd *“nagelaten om aan verzoekster de mogelijkheid te bieden bijkomende concrete elementen voor te leggen”* en dat men *“op geen enkel ogenblik heeft verzocht om bijkomende stukken in het dossier van verzoekster!”*.

Zij legt uit dat zij initieel naar België kwam *“om haar dochter te bezoeken en dit op een legale wijze”* en dat zij *“initieel geen nood [had] aan bescherming toen zij haar land verliet”*, maar dat de situatie in Venezuela dermate geëscaleerd is *“dat het daar onhoudbaar is geworden voor de bevolking”*.

Verzoekster bespreekt de situatie in Venezuela, de crisis, de grote instabiliteit, de preciaire levensomstandigheden, de ernstige schaarste op de arbeidsmarkt, de honger en hyperinflatie (*“X. ‘Venezuela gebukt onder honger en hyperinflatie, maar Maduro regeert door’; RTL Nieuws, 10 januari 2019”*), het ernstig gebrek aan voedsel, de zeer hoge criminaliteitsgraad, de actieve gewapende groeperingen, het wijdverspreid crimineel geweld, de schaarste van basisproducten zoals voedsel en medicatie en het ernstig gebrek aan primaire levensmiddelen (*“J.P. DANIELS, ‘Venezuela: about 3m have fled political and economic crisis since 2015, UN says’, The Guardian, 8 november 2018”*).

Zij benadrukt haar pensioengerechtigde leeftijd, waardoor zij *“niet meer in staat [is] om te werken”*, en zij stelt *“dat de woning waar zij woonde in erbarmelijke staat is en dat er verschillende barsten in de muren zitten”* en dat, gelet op de ernstige economische en sociale crisis in het land, *“dergelijk oud huis niet meer voldoet aan de behoeften van een dame op pensioengerechtigde leeftijd!”*.

Verzoekster meent te moeten worden erkend als vluchteling *“gelet op de ernst van de situatie in Venezuela”*, waardoor *“zij zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede en het absoluut onredelijk [is] om te stellen dat verzoekster in dat geval kan terugvallen op de financiële hulp van haar dochters die in Europa wonen”*. Zij wijst erop dat *“de autoriteiten zelf oorlogstaal [gebruiken] om het gebruik van excessief geweld en soms opzettelijk dodelijk geweld door politie en leger te legitimeren!”* (*“Amnesty International: ‘Human rights council addresses unprecedented human rights crisis and sends a strong message of support to the people in Venezuela’, 27/09/2018”*), zoals verzoekster zelf ook verklaarde. Zij voert aan dat zij *“ernstige en levensbedreigende problemen zal ondervinden aangezien er niet alleen een ernstig gebrek is aan voedsel en medicatie, maar het land heeft ook te kampen met (bewuste) stroomonderbrekingen om het de bevolking zo moeilijk mogelijk te maken”* en dat de bevolking *“niet kan rekenen de openbare macht wegens een hoge graad van corruptie”* (*“A. MCCARTHY - JONES, ‘Venezuela is fast becoming a ‘mafia state’: here’s what you need to know’, The Conversation, 15 januari 2019”*). Zij herhaalt *“dat de situatie in Venezuela nog steeds zeer onveilig is en dat het land in een socio-economische crisis verkeert”*, zoals *“ook bevestigd door de rapporten van verschillende mensenrechtenorganisaties (bv. VN) en zelfs door de COI-rapporten in het administratief dossier van verzoekster”* en zij besluit dat het duidelijk is *“dat de algemene situatie in Venezuela zeer onveilig is voor verzoekster”*. Zij stelt dat zij een persoonlijke vervolging vreest omdat zij *“behoort tot de Venezolaanse burgers en deze worden thans gevisieerd door politie en leger die gelegitimeerd zijn door de overheid om geweld te plegen met zelfs soms fatale gevolgen op de burgers”*, alsook dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om de bescherming van haar land in te roepen *“wegens de hoge graad aan corruptie en de laksheid van de Overheid”*.

Verzoekster klaagt aan dat *“men verzoekster tevens afwijst om het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij haar echte individuele redenen na te gaan”*. Zij wijst op een VN-rapport *“gepubliceerd namens Het Bureau van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties over de situatie in Venezuela [...] met als doel om het sociale en economische model van Venezuela te onderzoeken”*. Verzoekster meent dat *“gezien de omstandigheden en het gebrek aan zekerheid, het dus onmogelijk [is] om terug te keren naar Venezuela”* en dat zij *“dan ook de subsidiaire bescherming nodig heeft”*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te willen erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

In ondergeschikte orde vraagt zij de bestreden beslissing “te willen vernietigen en terugsturen naar het Commissariaat Generaal voor verder onderzoek en aanpassing aan de huidige situatie”.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster “*Amnesty International: "Human rights council addresses unprecedented human rights crisis and sends a strong message of support to the people in Venezuela", 27/09/2018*”, “*E.G. ROSAS (directeur Amerika van Amnesty International), "Venezuela: 'Dit is geen leven..Rapport Amnesty International 2018 (samenvatting)"*”, “*A. MCCARTHY - JONES, "Venezuela is fast becoming a 'mafia state': here's what you need to know", The Conversation, 15 januari 2019*”, “*J.P. DANIELS, "Venezuela: about 3m have fled political and economic crisis since 2015, UN says", The Guardian, 8 november 2018*”, “*X. "Venezuela gebukt onder honger en hyperinflatie, maar Maduro regeert door"; RTL Nieuws, 10 januari 2019*”, “*Attest OCMW Herentals mbt om. psychosociale en medische steun*” en “*Artikel VRT NEWS dd 22.06.2018*”.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Waar verzoekster de algemene socio-economische situatie in Venezuela aanhaalt, stelt de Raad vast dat dit geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen.

2.4.2. Gevraagd naar de persoonlijke redenen waarom verzoekster Venezuela verlaten heeft en waarom zij niet terug naar Venezuela kan, verwees verzoekster naar de aanwezigheid van haar dochters in Europa (notities, p. 22-23, 28). Dergelijke familiale redenen wijzen echter niet op een gegronde vrees voor vervolging. Om op basis hiervan een verblijfsstatus te bekomen dient verzoekster de geëigende procedures aan te wenden.

2.4.3. Voor het overige noemde verzoekster bepaalde “*rare dingen*” die haar overkwamen (notities, p. 22-23), met name problemen met een meisje in een bakkerszaak (notities, p. 26-27), inbraken in haar woning (notities, p. 26-27), de hardhandige tussenkomst van een politieagente toen zij aan het aanschuiven was in een supermarkt (notities, p. 23-25) en de gevangenschap van de vader van haar kinderen in Venezuela voor gemeenrechtelijke feiten (notities, p. 25). Dit betreffen echter louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke incidenten.

Bovendien zijn de genoemde problemen onvoldoende ernstig om aanleiding te geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt immers in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

2.4.4. Verzoekster geeft in haar verzoekschrift zelf toe dat zij “*initieel geen nood [had] aan bescherming toen zij haar land verliet*” en dat zij naar België kwam “*om haar dochter te bezoeken en dit op een legale wijze*”, wat het voorgaande bevestigt.

2.4.5. Ook de vaststelling dat verzoekster meer dan een jaar na haar aankomst in België wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, toont aan dat zij Venezuela niet verliet omwille van (vluchtelingenrechtelijke of anderszins ernstige) problemen daar.

2.4.6. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat er werd “*nagelaten om aan verzoekster de mogelijkheid te bieden bijkomende concrete elementen voor te leggen*” aangaande haar mentale toestand en dat men “*op geen enkel ogenblik heeft verzocht om bijkomende stukken in het dossier van verzoekster!*”, benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

2.4.7. Daarenboven merkt de Raad op dat verzoekster reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gewezen op het belang van bewijsstukken: “*U moet zo mogelijk documenten voorleggen die uw identiteit, herkomst, reisweg en de door u aangehaalde feiten aantonen. U moet alle stukken die u in uw bezit hebt voorleggen. U mag geen documenten achterhouden. U moet zo mogelijk de originele documenten voorleggen. U moet al het mogelijke doen om stukken te bekomen.*” (zie vragenlijst DVZ van 7 juli 2011, voorafgaand advies). In de oproeping voor haar persoonlijk onderhoud op 11 september 2018 werd eveneens gevraagd “*alle documenten ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming*” mee te nemen en werd er gewezen op de verplichting om de volle medewerking te verlenen en dat er waar mogelijk documenten verwacht worden. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd nogmaals het belang van bewijsstukken benadrukt: “*Het is belangrijk dat u meewerkt en al het bewijsmateriaal voorlegt dat u heeft. Het is ook belangrijk voor mij om een zicht te krijgen op uw reële situatie, namelijk uw werkelijke achtergrond, leefsituatie, nationaliteit en regio van herkomst.*” (notities, p. 2). Wanneer verzoeksters vermeende verwardheid ter sprake kwam tijdens het persoonlijk onderhoud maakt verzoeksters advocaat meermaals melding van een verslag van het centrum dat mogelijk zal worden overgemaakt (“*Advocaat: Ik heb een berichtje gehad van de sociaal assistent. Daarin staat dat ze zich zorgen maken om een nakend interview omdat ze soms heel verward is. Tolk: Dat is duidelijk. Advocaat: Ze hebben dan gevraagd om haar eerst te zien. Dan heb ik een gesprek gehad met haar en haar dochter. Maar zonder de dochter gaat het minder goed. Dus ik ga die mevrouw eens contacteren van het centrum. Tolk: Ik merk als ik haar iets wil vragen moet ik dat heel eenvoudig uitleggen en ik moet het enkele keren herhalen. Anders begrijpt ze het niet goed. Advocaat: Ik denk dat ik u een verslag ga overmaken van het centrum. Ik voel me een beetje ambetant omdat ik het niet beter heb ingeschat.*”; notities, p. 17; “*Advocaat: Zij heeft mij ook gezegd dat ze van haar 8 jaar als ze naar hier gekomen is en zij zegt 17 jaar. Dan wist ik al van oei oei. Misschien dat die grote zus 17 jaar was die haar meegebracht heeft. Maar dat zijn ook maar hypotheses die ik nu doe. Ik ga straks ook eens vragen aan haar dochter eens vragen over die verwarde problemen. Want we weten allemaal dat mensen van die leeftijd dat kunnen hebben. Tolk: bij mij het probleem. Van taal ik versta haar perfect. Maar ze komt wel verward over. Advocaat: Ze is getrouwd en heeft kinderen maar ze spreekt vooral over haar vader en moeder. Dat wijst voor mij op mentale problemen. Als ik dat las van het centrum dacht ik van dat is misschien toch terecht.*”; notities, p. 20). Op het einde van het persoonlijk onderhoud liet de advocaat nog optekenen: “*En dan zal ik vragen aan het centrum voor eens te kijken naar de medische en mentale problematiek. En ik zal het ook nog eens vragen aan de dochter. Zodat u dat mee in het verhaal kunt nemen.*” (notities, p. 29).

2.4.8. Uit het administratief dossier kan aldus enkel blijken dat verzoekster voldoende geïnformeerd werd over het belang van bewijsstukken en dat ook haar advocaat hiervan op de hoogte was, maar dat verzoekster heeft nagelaten enig dergelijk (medisch) document voor te leggen alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Dit is des te frappanter daar deze beslissing op 20 december 2018, drie maanden na het persoonlijk onderhoud, ter kennis werd gebracht. Het was dus aan verzoekster om de stukken aangaande haar mentale geestestoestand neer te leggen indien ze wenste dat de commissaris-generaal hiermee rekening zou houden.

2.4.9. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster “*Attest OCMW Herentals mbt om psychosociale en medische steun*”. In dit attest, “*bestemd voor BJB*”, verklaart het hoofd van de sociale dienst van het OCMN Herentals dat aan verzoekster “*materiële, medische en psychosociale wordt verleend binnen het Lokaal Opvanginitiatief (LOI) van het OCMS Herentals*”. Uit dit attest kan niet blijken dat verzoekster niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van haar asielprocedure, noch dat de door haar voorgehouden maar nergens nader beschreven “*medische*” of “*psychosociale*” problemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat haar geestelijke toestand haar benadeeld heeft in haar asielprocedure, zodat voorgaande vaststellingen onverkort blijven.

2.4.10. De overige door verzoekster op het Commissariaat-generaal neergelegde stukken - haar internationaal paspoort, haar Venezolaanse identiteitskaart en documenten betreffende haar vliegreis - betreffen haar identiteit en reisweg, zijnde elementen die als dusdanig niet betwist worden en die niet in het geding zitten.

2.4.11. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Zij laat in haar verzoekschrift na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

“[d]e [...] termen “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker*”, *betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ van 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, *sub b*, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, *sub c*, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd” (*Ibid.*, § 28).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), “*M’Bodj t. Belgische Staat*”, C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*” en dat “*de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen*” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

In punt 36 vervolgt het Hof: “*Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt*”.

De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, "F.G. e.a. / Sweden", §§ 111-112).

Waar verzoekster, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, steunt op dezelfde feiten als deze aan de basis van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, herneemt de commissaris-generaal in de aanvullende nota dat hij niet ontkent of betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie in Venezuela van opposanten, doch dat verzoekster geen politiek profiel heeft. Zoals hoger gesteld, dient de beoordeling te gebeuren op individuele wijze in de zin van artikel 4, § 1, van de Richtlijn 2011/95/EU.

De Raad kan dan ook verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekster haar voorgehouden politieke vervolging niet heeft aangetoond en zij evenmin aannemelijk maakt zich met politiek te hebben ingelaten, laat staan een profiel heeft dat beantwoordt aan de kenmerken zoals aangegeven in de boven geciteerde mensenrechtenrapporten ("*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*" van juli 2019, opgesteld door OHCHR, "*Amnesty International Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela*" van 14 mei 2019, p. 4 - 6, zoals geciteerd in "*COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019).

2.5.2. In de mate dat verzoekende partij haar ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, wordt in het verzoekschrift gewezen op "*de situatie in Venezuela, de crisis, de grote instabiliteit, de precaire levensomstandigheden, de ernstige schaarste op de arbeidsmarkt, de honger en hyperinflatie*" ("X. "Venezuela gebukt onder honger en hyperinflatie, maar Maduro regeert door"; RTL Nieuws, 10 januari 2019), *het ernstig gebrek aan voedsel, de zeer hoge criminaliteitsgraad, de actieve gewapende groeperingen, het wijdverspreid crimineel geweld, de schaarste van basisproducten zoals voedsel en medicatie en het ernstig gebrek aan primaire levensmiddelen*" ("J.P. DANIELS, "Venezuela: about 3m have fled political and economic crisis since 2015, UN says", *The Guardian*, 8 november 2018").

Verzoekster benadrukt "*haar pensioengerechtigde leeftijd, waardoor zij 'niet meer in staat [is] om te werken', en zij stelt 'dat de woning waar zij woonde in erbarmelijke staat is en dat er verschillende barsten in de muren zitten' en dat, gelet op de ernstige economische en sociale crisis in het land, 'dergelijk oud huis niet meer voldoet aan de behoeften van een dame op pensioengerechtigde leeftijd'*". Verzoekster meent te moeten worden erkend als vluchteling "*gelet op de ernst van de situatie in Venezuela*", waardoor "*zij zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede en het absoluut onredelijk [is] om te stellen dat verzoekster in dat geval kan terugvallen op de financiële hulp van haar dochters die in Europa wonen*". Zij wijst erop dat "*de autoriteiten zelf oorlogstaal [gebruiken] om het gebruik van excessief geweld en soms opzettelijk dodelijk geweld door politie en leger te legitimeren!*" ("*Amnesty International: 'Human rights council addresses unprecedented human rights crisis and sends a strong message of support to the people in Venezuela', 27/09/2018*"), zoals verzoekster zelf ook verklaarde. Zij voert aan dat zij "*ernstige en levensbedreigende problemen zal ondervinden aangezien er niet alleen een ernstig gebrek is aan voedsel en medicatie, maar het land heeft ook te kampen met (bewuste) stroomonderbrekingen om het de bevolking zo moeilijk mogelijk te maken*" en dat de bevolking "*niet kan rekenen de openbare macht wegens een hoge graad van corruptie*" ("A. MCCARTHY - JONES, "Venezuela is fast becoming a 'mafia state': here's what you need to know", *The Conversation*, 15 januari 2019"). Zij herhaalt "*dat de situatie in Venezuela nog steeds zeer onveilig is en dat het land in een socio-economische crisis verkeert*", zoals "*ook bevestigd door de rapporten van verschillende mensenrechtenorganisaties (bv. VN) en zelfs door de COI-rapporten in het administratief dossier van verzoekster*" en zij besluit dat het duidelijk is "*dat de algemene situatie in Venezuela zeer onveilig is voor verzoekster*". Zij stelt dat zij een persoonlijke vervolging vreest omdat zij "*behoort tot de Venezolaanse burgers en deze worden thans gevisieerd door politie en leger die gelegitimeerd zijn door de overheid om geweld te plegen met zelfs soms fatale gevolgen op de burgers*", alsook dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om de bescherming van haar land in te roepen "*wegens de hoge graad aan corruptie en de laksheid van de Overheid*".

Verzoekster klaagt aan dat "*men verzoekster tevens afwijst om het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij haar echte individuele redenen na te gaan*". Zij wijst op een VN-rapport "*gepubliceerd namens Het Bureau van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties over de situatie in Venezuela [...] met als doel om het sociale en economische model van Venezuela te onderzoeken*".

Verzoekster meent dat “gezien de omstandigheden en het gebrek aan zekerheid, het dus onmogelijk [is] om terug te keren naar Venezuela” en dat zij “dan ook de subsidiaire bescherming nodig heeft”.

2.5.2.1. De Raad stelt vast dat de strekking en de toon van de verschillende voorgelegde rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden.

Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

2.5.2.2. De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van hardheid moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, “F.G. e.a. / Sweden”, §§ 111-112).

In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, “J.K. e.a. / Sweden”, §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “are not able to obviate the risk by providing appropriate protection” (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, “NA. / The United Kingdom”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “F.H. v. Sweden”, § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, “H.L.R. / France”, § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “*Y./Rusland*”, § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, “*Saadi/Italië*”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “*Mamatkulov en Askarov/Turkije*”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “*Muslim/Turkije*”, § 68).

2.5.2.3. Verzoekende partij kan niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde sociaal-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekende partij stelt evenmin dat zij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (o.a. via het systeem van de ‘carnet de la patria’), of die buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor verzoekende partij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, “*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*”, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, “*Salah Sheekh / Nederland*”, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, “*M.S.S. / België en Griekenland*”, § 254).

De Raad neemt aan, zoals hoger en ook in het verzoekschrift aangehaald, dat de ernstige tekortkomingen in het publieke voorzieningen geweld kan meebrengen, temeer gezien civiele groeperingen worden ingeschakeld bij de verdeling van goederen, voedsel en geneesmiddelen.

Verzoekster is gepensioneerd. De bestreden beslissing stelt terecht “*Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in*

uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Uit uw verklaringen blijkt weliswaar dat u de economische omstandigheden in Venezuela vreest (CGVS, p. 23-24). Echter, uit uw verklaringen blijkt tevens dat u in Venezuela kan beschikken over uw ouderlijke woning. U stelde dat er barsten in de muren zitten, maar nergens uit uw verklaringen blijkt dat het huis onbewoonbaar zou zijn (CGVS, p. 9 en 10). De jaren voor u vertrek werd u onderhouden door uw broer (CGVS, p. 9, 16, 17). Daarnaast hebt u in Venezuela nog een volwassen zoon en kan u rekenen op financiële ondersteuning van uw dochters die in België en het Verenigd Koninkrijk verblijven (CGVS, p. 7,8, 23 en 25). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen".

2.5.2.4. De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partij neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partij *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekster betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar zij in gebreke blijft. Het volstaat dan ook niet dat verzoekster algemeen stelt dat ze als Venezolaans burger een vrees heeft omwille van de slechte sociaal economische situatie.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdelinge, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert, zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus *"Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)"* van 14 juni 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de *"Colectivos chavistas"* en de 'megabandas', die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de draggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus *"Venezuela: Situation Sécuritaire"* van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

2.6. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK